

1. Rudeni, sakiam, jaa isėjisiu molytis.
2. Protsajungu de legacijoje, le wort-
leeto, buvo dar diandanskis, 3. Žo-
džiu, Grulys, & mūsų abimis žiūrūt,
buvo paslaptinga asmenybė. H. Tei-
rylė, vieno bito viškeli, sukinti
saloje ir vasara, 5. skruociam do lian
pasidairyti, deja, nebeturim jėgų.
6. Kartą važiuo ligonio sesuo Anže-
lė ir Kazimieras, Kristupas buvo
laute.

317.

Kaip ir kiti kaimo vaikūnai, aš
baisiai norėjau išmokti plaukti ir
liena iš dienos taškiaus vandenyje.
Geriausiai, žinoma, sekdavos, kada
no būtime turėdavau pasibūses lent-
galę. Kartą aš taip, matyti, gerokai

musijam nuo kranto. Tą kartą, žino-
ma, pradėjau grimasti, kojomis vis
negalėjau pasiekti Alčajaus dug-
no.

318.

1. Mano tėvas, matai, buvo kalvis. 2. So-
degenosios musės neberadom, matyti,
ji savo dienas jau buvo atšaradusi.
3. Bet tėvas nejuokavo. Priešingai, tėvas
buvo susibūrimas, t. žinoma, aš žovus
savo pateigomis labai džiuginausi.
5. Dabar mano pėle, anot senojų
Alajso, žarna žarnų lūdo. 6. Ne,
šičiaudien jis, matyti, ne neketino nie-
ko drožinėti. 7. Yra gėsi vilkai, rači-
nasi, keturis ga lima musauti.

319

1. Atsidūres gatvėje, strigo pa-
lindo po kavinės stogelį, lietus
smarkiai pliaupė, ir imė dairu-
tis automobilio su žalia sriesele.
2. Motina, -jisai jautė-, žvalgosi
nuo langus sodo pusin, tyliai dū-
sanja, bet neateis. 3. Vaclinas, vi-
šas paklauso nuo mūsų pačių, nuo
mūsų samoninumo, pilietiško
jausmo ir supratimo, ko reikia
žinoqui gamta. 4. Staiga karškoks
vaikas, jis buvo nuo manęs per
penketą žingsnių, atsigręžė, iš-
tiesė ranką ir, rodydamas pirš-
tą į mane, visa gerklė suriko:
„štai jis! štai! dai kybit!“

320.

1. Žinoqui, pasirodo, reikia mūsų

ko, upēs, krāstantāju laipa šnāreziņš.
 2. Žilo planko sulānkāms, mēko, ro-
 dos, vērūskriandāms, pīrēda pēpa-
 lytējam. 3. Atejus rudenim, gullī-
 mā, matyt, jānbruvo tiek paungo
 sparnai, kad jis viena graziņa die-
 na pavīlo i oro vērūskrido i žēime-
 nos vāro. 4. Tēdu li Elzbieta, toks
 buvo jās vardas, pasikvietēsi i š
 kaimo meistars, apcāmstē pēlo i
 darvēlī, langams i dējo naujus stik-
 lus, baltomis šķiedromis pamat-
 qino stoga. 5. Pasak tē mano tēvo,
 senian Nūronim kaimas buvo gy-
 venamas beveik vienx Biliūms,
 Rudobys i Janukēms. 6. Paka lūņē,
 jūie vēžionomo upelī, matyt, bu-
 ves nemāās kaimas.

I

1. Pasak legendos, kadaise i šē kraš-
 tā i siverzē mongoļai. 2. Velāmei,
 vieng karit ant Raiņa māgriuvo
 laisi sūmimūkis neaprykanta.
 3. Beje, gullim Tēlsū ligoninēje
 mēko ypateingo neatsēdiko.
 4. Matyt, jis ša tēio lījo. O gal
 grīju sūingo? 5. Gieta guide-
 liai ankstū rytelī, kelkīs ber-
 nelī, eik i darvēlī. 6. Supran ta-
ma, Rupsys susiras darbo. ✓
 7. Žodim, sypseņa visada buvo jam
 no ramba.

II.

1. Siūbtelējus i sproqimo langa
 bloške mus i šatī, apliejo vandēnis,

bet, laimei, sunkios mūsų valties
neapvertė. 2. Būdo, apsimeta
miegas. 3. Trumpatignai be galtis,
nosin lindo berzino kraupas. Bet,
atrodė, smagiai skruistau. 4. Nespe-
ja jūros banga atsipeikėti, o sau-
lė, žiūrėk, jau kitos kopos viršūnėje.
5. Didžiuli į ismūdi mūsų padarė
simtai įvairiausių santų depu-
taty, apsirėngusių nacionaliniai
apdarais, kalbėdau iš kitų išsiskyrė
Azijos respublikos atstovai.

A

Žodžių tvarka sabiungje. Tuvessija

x

Tuvessija - neįprasta žodžių tvarka
sabiungje.

Atsakai už saiko sypseną nekaltą,
už gėgūnį žalią, už vasarį baltą.
Atsakai už obaugę ir už vešų šaltį,

už bekvėvį saulę žvilgiantį
lašeli. Jūs ne lenkt, būnau;
augt berzelio's dailiais! Jūs
užteiktū mūrai: virstit me-
daliais žaliais.

Diktantas

Eitum sau, dainuoktum daili-
netes linksmiausias, o dabar kni-
tinej' rūpesciai vis rausias. Tokio
naktį delioja į klaidarius miškus
civilizacjo žulio kultūris vaikus.
Apmanctas putoją vėpy sirdyse,
dukro skruokoje vedasi trise.
Taip, tai iš tikrųjų buvo jis, Vincas.
Ne, tokio šaimininko tikrai dar
as neturėjau. Ne, ji nežinojo, kad
mūsų mūsių galima pavargti.